

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg tror, det må blive den sidste korte bemærkning til hr. Kirkegaard.

(Kort bemærkning).

Kirkegaard (KF):

Jeg skal ganske kort repetere systemet for fru Bente Juncker.

Folketinget og undervisningsministeren har et ansvar for det nationale niveau og har ganske store muligheder for at dirigere ved hjælp af fagenes formål, ved hjælp af prøvekrav og ved hjælp af vejledende læseplaner.

Der er ikke noget til hinder for, at man i en kommune eller på en skole kan sætte et vist lokalt præg på det, sådan som hr. Erhard Jakobsen jo gjorde det i rigt mål i Gladsaxe Kommune i sin tid. Men jeg er overbevist om, at det nationale niveau efter det system, vi her har udarbejdet, vil blive sikret i større udstrækning, end det er sikret i dag.

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

Jeg vil gerne indlede med at takke den konservative ordfører for den meget præcise bekræftelse af, hvad vi alle anede. Der ligger en central styring, en stærkere direktoratsstyring til grund for alle de smukke ord om decentralisering og selvforvaltning.

Hovedårsagen til, at vi for anden gang inden for knap tre måneder står over for en ændring af folkeskoleloven, er vel de omfattende besparelser, der blev lagt op til med Lotz-betænkningerne og aftalen fra juni 1988, hvor stat og kommuner blev enige om at holde skatten i ro.

Hr. Kirkegaard gentog, at det er en historisk dag – måske den største siden 1975. Ja, den er historisk også for mig, for jeg ser en sammenhæng mellem de ændringer af loven, der blev foretaget for knap tre måneder siden, nemlig i december, hvor ministeren fik bemyndigelse til at gennemføre generelle principper for fastlæggelse af ressourceforbruget pr. elev og tilladelse til samlæsning i over halvdelen af de obligatoriske timer og sidst, men ikke mindst, hurtigere og nemmere adgang til at nedlægge skoler.

Aftalen om disse ændringer blev som bekendt under megen buldren og utrolig stolthed fra ministerens side sendt ud i verden som en aftale mellem KL, Danmarks Lærerforening, Skole og Samfund og ministeren. Enigheden

var blevet til på baggrund af DLF-tilbudet om uden forhåndsbetingelser at føre helhedsforhandlinger om en samlet plan for folkeskolens fremtid.

SF stemte imod denne lovændring, og vi måtte med beklagelse konstatere, at det skoleforlig, der blev indgået i 1975, og som SF har været en ivrig deltager i, var brudt.

I dag står vi altså med den næste ændring, der betyder meget store ændringer ikke blot i omfanget af paragraffer, men – hvad der er det eneste afgørende – også på indholdssiden og for begrebet den danske folkeskole.

Jeg finder det dybt beklageligt og betænkeligt, at ministeren og hans forligspartier ikke har lagt afgørende vægt på, at de mennesker, der sidder midt i folkeskolens virkelighed, skal høres, for hvis de ikke går helhjertet med, så lykkes det ikke.

En styrkelse af samarbejdet mellem elever, forældre og lærere har i de seneste år været en afgørende brik i alle bestræbelser med hensyn til folkeskolens udvikling, for det er jo dér, det foregår; det, der foregår dér, er først og fremmest et anliggende mellem børn, forældre og lærere.

Men hvorfor bliver SF mere og mere rystet og bekymret for de kvartalsvise udspil på folkeskoleområdet? Jo, det gør vi, fordi vi mener, at der bag de principper, lovændringen lægger op til, ligger et syn på mennesker, der er fundamentalt anderledes end det menneskesyn, vi har.

Disse forslag kan tolkes som et forsøg på at sætte spørgsmålstejn ved folkeskolens formål, og jeg kan i den forbindelse stoppe op og sige til fru Helle Degn, at jeg undrer mig over, at det er nødvendigt for fru Helle Degn at gøre så meget ud af, at det ikke er folkeskolens formål, der er sat til debat i dag. Jeg er glad for, at fru Helle Degn synes det, og jeg vil bede ministeren bekræfte, at hans opfattelse er den samme. For uden det kunne jeg også frygte, at den fælles intention, vi indtil nu har haft om, at folkeskolen skal være demokratiets sande yngleplads, ikke mere er til stede.

Jeg ved godt, at undervisningsministerens svar formodentlig vil være, at jeg ser spøgelse, men for mig at se er dette forslag et brud med den tanke, at folkeskolen indtil nu har haft et formål i sig selv, nemlig at tilbyde alle børn en alsidig udvikling i en årgangsdelt, rimelig ens-